

Naon ari Kaleresan? - Nomer Hiji

Raraga Kaleresan: Wahyu, Pasandingan Kenabian, jeung Alfa jeung Omega

Jeff Pippenger
2023-08-05

Sateuacan urang ngabahas poko ngeunaan naon ari bebeneran, urang nyatet yén urang geus ngamimitian ieu pangajaran ku tilu ayat kahiji tina Wahyu pasal hiji, sarta satuluyna nambahan hiji tulisan ngeunaan Élia. Sababaraha tujuan tina ieu pangajaran nyaéta pikeun nangtukeun peran Amérika Sarikat dina nubuat, pikeun muka pesen tina Wahyu Yesus Kristus, pikeun ngakuan peran para nabi salaku lambang umat Allah, sarta pikeun mertimbangkeun implikasi tina naon hartina yén Yesus téh Alfa. Urang parantos ngagambarkeun yén tilu ayat kahiji tina Wahyu sapagodos jeung sajajar jeung ayat-ayat panungtung tina Wahyu, sarta dina duanana kaayaan, boh dina awal boh dina ahir, Yesus ngaidéntifikasi diri-Na salaku Alfa jeung Oméga, anu awal jeung anu ahir, anu kahiji jeung anu panungtung.

Urang ngagunakeun pedaran ringkes ngeunaan Élia dina pangajaran kadua pikeun némbongkeun yén ayat-ayat bubuka dina Kitab Suci sarua pamadeganana jeung ayat-ayat panutup boh dina Perjanjian Heubeul boh dina Perjanjian Anyar, sarta salajengna yén ayat-ayat bubuka dina Perjanjian Anyar ogé saluyu jeung awal atawa ahir, dina cara naon waé anjeun hoyong nganggap Alkitab, boh salaku hiji kasatuan gembleng boh minangka dua Perjanjian.

Aya hiji titik deui anu keur urang usahakeun pikeun dimekarkeun, nyaéta pamahaman yén Kaallahan parantos damel pikeun laun-laun ngébréhkeun ketuhanan sapanjang sajarah. Ku sabab eta urang parantos nyatet yén, sajalan waktu maju dina téma Alkitabiah ngeunaan sajarah perjangjian, Allah, léngkah demi léngkah, ngungkabkeun beuki loba sipat-Na ngaliwatan simbolisme rupa-rupa jenengan-Na. Allah Nu Maha Kawasa nyarios ka Ibrahim, jeung Allah anu sarua nyarios ka Musa, tapi ngawartoskeun ka Musa yén ti harita saterusna jenengan-Na kudu dipikawanoh minangka Yéhuwa. Tuluy nalika Kristus sumping, Anjeunna ngenalkeun diri-Na ku hiji jenengan anu teu dipikawanoh dina Perjangjian Lawas, iwal ti hiji ungkara ngeunaan jenengan éta ku saurang urang Babul dina pasal katilu kitab Daniel. Henteu ngan ukur Yesus netelakeun yén Anjeunna téh Putra tunggal ti Rama, tapi ogé dina sajarah perjangjian anu husus éta Anjeunna ngaidéntifikasi diri-Na salaku Putra Manusa. Allah ogé masihan hiji jenengan ka Adventisme Millerit nalika Anjeunna ngadamel perjangjian jeung awalna Adventisme.

"Dina mangsa ieu, nalika urang geus kacida deukeutna kana ahir, naha urang baris jadi kacida saruana jeung dunya dina prak-prakan nepi ka jalma-jalma néangan kalayan sia pikeun manggihan umat Allah anu ngagem ngaran tangtu? Naha aya jalma anu ngajual ciri-ciri has urang minangka umat pilihan Allah demi kauntungan naon baé anu bisa dipasihkeun ku dunya? Naha kahadean ti maranéhna anu ngalanggar hukum Allah kudu dianggap minangka hal anu kacida ajénna? Naha maranéhna anu ku Gusti dingaranan umat-Na bakal nyangka yén aya kakawasaan naon baé anu leuwih luhur ti Nu Maha Agung, I AM? Naha urang bakal

narékahan mupuskeun titik-titik pangbéda iman anu geus ngajadikeun urang Advent Hari Katujuh?" Evangelism, 121.

Ngaran anu dipasihkeun ka Adventis Poé Katujuh dipasihkeun ku Gusti, sarta Sadérék White remen nyebut Adventis minangka umat Allah anu dingaranan. “Dingaranan” hartina dipasihkeun ngaran. Ngan aya dua garéja anu ku Sadérék White diidentifikasi minangka umat Allah anu dingaranan, nyaéta Israél baheula jeung Israél modéren.

Ku kituna, sapanjang urang neraskeun dina ulikan urang ngeunaan kitab Wahyu, sim kuring ngusulkeun yén “ngaran anyar” anu diungkabkeun ka jamaah Filadelfia, anu ogé dilambangkeun minangka saratus opat puluh opat rébu, mangrupa bagian anu penting pisan tina rusiah nubuat anu dibuka segelna pas saméméh panto kasempetan rahmat ditutup.

Anu meunang, ku Kami baris dijadikeun tihang dina Bait Allah Kami, sarta manéhna moal kaluar deui salalawasna; jeung ku Kami baris ditulis dina dirina ngaran Allah Kami, jeung ngaran kota Allah Kami, nya éta Yerusalem anyar, anu turun ti sawarga ti Allah Kami; jeung ku Kami baris ditulis dina dirina ngaran Kami anu anyar. Sing saha anu boga ceuli, sing ngadéngé naon anu diucapkeun ku Roh ka jamaah-jamaah. Wahyu 3:12, 13.

Pesen panggeuing panungtung teh nya eta pesen tina Wahyu Yesus Kristus, sarta eta teh mangrupa panyingkapan ngeunaan tabiat-Na.

“Jalma-jalma anu ngadagoan datangna Panganten Lalaki kudu nyarita ka rahayat, ‘Tingal Allah maranéh.’ Sinar pamungkas tina cahaya welas asih, talatah pamungkas tina rahmat anu kudu ditepikeun ka dunya, nya éta panyingkapan tabiat-Na anu pinuh ku kanyaah. Barudak Allah kudu nembongkeun kamulyaan-Na. Dina hirup jeung tabiat maranéhna sorangan maranéhna kudu ngébréhkeun naon anu parantos dipigawé ku kurnia Allah pikeun maranéhna.” Christ’s Object Lessons, 415, 416.

Urang masih loba pisan nu kudu diasupkeun kana catetan ngeunaan Yesus minangka Sang Sabda, nanging ayeuna urang baris ngulik kecap “bebeneran.” Pamahaman ngeunaan “bebeneran,” kitu deui kecap “bebeneran” sorangan, kitu deui hurup-hurup anu dipaké pikeun ngawangun “sabda bebeneran,” nya éta pamahaman ngeunaan sipat Kristus.

Ku sabab kitu Pilatus ngandika ka Anjeunna, “Jadi, naha Anjeun Raja?” Yesus ngawaler, “Anjeun sorangan nu nyebut yén Kami téh Raja. Pikeun ieu Kami dilahirkeun, jeung ku sabab ieu Kami sumping ka dunya, supaya Kami méré kasaksian kana bebeneran. Saban jalma anu asalna tina bebeneran ngadangu sora Kami.” Pilatus nyarios ka Anjeunna, “Naon ari bebeneran?” Sanggeus ngucap kitu, anjeunna kaluar deui ka urang Yahudi, tuluy nyarios ka maranéhna, “Kami teu manggihan kasalahan naon-naon dina Anjeunna.” Yohanes 18:37, 38.

Kecap Yunani anu ditarjamahkeun jadi “truth” dina ayat éta dicokot tina hiji kecap Ibrani, anu ogé mangrupa hiji aksara, malah hiji angka. Aksara kahiji dina alfabét Ibrani nyaéta ‘aleph.’ Saéstuna, dua aksara kahiji dina alfabét Ibrani nyaéta “aleph” jeung “beth,” sarta éta kacida sarupana jeung dua aksara kahiji dina basa Yunani, nya éta alpha jeung beta. Upama di hijikeun, éta ngawangun akar pikeun kecap “alphabet.” Ku kituna, kecap “alpha” (asalna tina aksara Ibrani aleph) dipaké

minangka hiji aksara, hiji kecap, hiji angka, sarta ogé minangka salah sahiji tina loba ngaran Yesus.

Nalika Pilatus naroskeun patalékan, “Naon ari bebeneran?” Isa geus ti heula ngabejaan ka anjeunna yén alesan Anjeunna “sumping ka dunya,” sarta ogé yén alesan Anjeunna “dilahirkeun” téh pikeun nyaksian ngeunaan “bebeneran.” Anjeunna nambahan yén “saban jalma anu asalna tina bebeneran ngadéngé” sora-Na.

Bagja jalma anu maca, jeung jalma-jalma anu ngadéngé kana kecap-kecap nubuat ieu, sarta anu ngajaga perkara-perkara anu ditulis di jerona: sabab waktuna geus deukeut. Wahyu 1:3.

KABENERAN: G225—Tina G227; kabeneran: – sajati, X saéstuna, kabeneran, kasajatan. G227—Tina G1 (salaku partikel négatif) jeung G2990; sajati (sabagé henteu nyumputkeun): – sajati, saéstuna, kabeneran. G1; A. Asalna tina basa Ibrani; hurup kahiji dina alfabét: sacara kiasan waé (tina pamakéanna minangka angka) nu kahiji. Alfa.

Yesus ngandika ka anjeunna, Kaula teh jalan, kayaktian, jeung kahirupan; moal aya saurang ogé nu datang ka Rama, iwal ku jalan Kami. Yohanes 14:6.

Nalika Yesus ngandika, “Kami teh ... bebener.” Anjeunna keur nyatakeun yén Anjeunna teh hiji aksara, hiji angka, jeung hiji kecap pikeun aksara alfa; jeung kecap alfa, sarta angka alfa, sadayana téh “bebener.” Dina kitab Daniel, Kristus ngungkabkeun diri-Na salaku juru ngitung anu ajaib, anu mangrupa harti tina kecap Ibrani “Palmoni,” anu ditarjamahkeun jadi “nu santo tangtu anu ngandika,” dina Daniel dalapan.

Tuluy kuring ngadangu hiji santo keur nyarita, tuluy santo nu séjén nanya ka santo anu tangtu anu keur nyarita éta, “Nepi ka iraha ieu tetenjoan ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu nyababkeun karuksakan, nepi ka boh tempat suci boh pasukan diserenkeun pikeun diinjak-injak?” Jeung manéhna nimbalan ka kuring, “Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; sanggeus éta tempat suci bakal disucikeun.” Daniel 8:13, 14.

Éta “saurang santo” dina ayat katilu welas téh nyaéta “Palmoni”—nu ngajumlahkeun kalayan ajaib, atawa nu ngajumlahkeun rahasia-rahasia. Ieu dua ayat téh mangrupa tempat ditepikeunana nubuat 2300 taun jeung dua nubuat 2520 taun. Nu 2300 taun nyangkem “Bait Suci,” ari dua nubuat 2520 taun nyangkem “balad,” sabab boh Bait Suci boh balad bakal dipapay ku Roma. Nubuat 2520 taun ngagambarkeun dipapayna Bait Suci Allah jeung umat-Na. Tilu nubuat anu jero, silih patali, dumasar kana waktu, pas pisan dina titik dina Alkitab tempat Yesus ngenalkeun diri-Na salaku nu ngajumlahkeun rahasia-rahasia kalayan ajaib. Henteu saukur yén Anjeunna milih ieu dua ayat pikeun ngenalkeun diri-Na salaku Gusti waktos, tapi dua ayat tempat Anjeunna ngébréhkeun diri-Na éta nandaan waktu nalika Anjeunna bakal asup kana perjangjian jeung Israél rohani modéren, jeung éta dua ayat ogé mangrupa dasar jeung tihang puseur Adventisme.

“Ayat Kitab Suci anu, leuwih ti batan sakur ayat séjénna, geus jadi boh landasan boh tihang puseur iman Advent, nyaéta ieu pernyataan, ‘Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; tuluy tempat suci bakal disucikeun.’ [Daniel 8:14.]” *The Great Controversy*, 409.

Dina mangsa ahir taun 1798, kitab Daniel dibuka segelna, sarta amanat malaikat kahiji sumping kana sajarah, nandaan nambahanana pangaweruh nubuat anu kajadian dina mangsa gerakan Millerite, anu jadi awal Adventisme Poé Katujuh. Nalika kitab Daniel dibuka segelna ka kaum Millerite, hiji amanat ti Palmoni—amanat ngeunaan waktu—kaharti. Firman Allah henteu kungsi gagal, sarta salawasna nandaan ahir ku awalna. Ku kituna, dina ahir Adventisme tangtu pisan bakal aya panyingkepan ngeunaan tabiat-Na, sakumaha anu aya dina sajarah Millerite. Kanyataan ieu dumasar kana awal jeung ahir Adventisme, tapi ogé dumasar kana hubungan anu geus dinyatakeun antara kitab Daniel jeung kitab Wahyu. Daniel jeung Wahyu ngawakilan hiji kitab, sarta dina éta ngagambarkeun, maranéhna téh dua saksi, nu kahiji nyaéta Daniel jeung nu pamungkas nyaéta Wahyu.

“Kitab Daniel jeung Wahyu téh hiji. Hiji mangrupa nubuat, nu hiji deui mangrupa panyingkaban; nu hiji mangrupa kitab anu disegel, nu hiji deui mangrupa kitab anu dibuka.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, jilid 7, 972.

Daniél jeung Wahyu téh dua kitab anu saéstuna hiji kitab, sakumaha Alkitab téh hiji kitab anu kabagi kana Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar, atawa awal jeung ahir. Dina Wahyu sabelas, dua saksi anu dipidangkeun minangka Musa jeung Elia téh nyaéta Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar.

“Ngeunaan dua saksi éta nabi medar deui: ‘Ieu téh dua tangkal zaitun, jeung dua kaki dian anu nangtung di payuneun Allah nu gaduh bumi.’ ‘Firman Gusti,’ saur nu nulis Jabur, ‘nyaeta lampu pikeun suku kaula, jeung caang pikeun jalan kaula.’ Wahyu 11:4; Jabur 119:105. Dua saksi éta ngalambangkeun Kitab-kitab Suci tina Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar.” The Great Controversy, 267.

Daniél jeung Yohanes téh dua saksi anu duanana kungsi dikaniaya, duanana kungsi ditawan, duanana dipaparinkeun runtuyan sajarah nubuatan anu sarua pikeun dicatet, duanana ngawakilan saratus opat puluh opat rébu, duanana hirup dina mangsa sanggeus karuksakan Yerusalem, duanana jadi lambang pati jeung kabangkitan, (Yohanes tina minyak ngagolak jeung Daniél tina guha singa).

Daniél nétélakeun hiji wahyu husus ngeunaan tabiat Kristus, sarta anjeunna ngalakukeunana dina dua ayat anu ku ilham disebut “pilar puseur jeung pondasi” Garéja Advent Poé Katujuh. Dua ayat éta mangrupikeun “batu puncak,” nyaéta batu pamungkas anu dipasang dina pondasi-pondasi anu dilambangkeun ku karya-karya William Miller. Batu puncak éta mawa babarengan pamahaman ngeunaan tempat suci sawarga, hukum Allah, poé Sabat, pangadilan panalungtikan, jeung tilu malaikat dina Wahyu opat belas. Daniél téh awal tina éta kitab, Yohanes téh tungtungna.

Tulisan Yohanes bakal ngawanohkeun hiji panyingkepan ngeunaan tabiat Kristus dina ahir Adventisme. Dina awal Israil modéren, Anjeunna nganyatakeun diri-Na salaku Nu Maha Endah dina ngitung, Sang Panyipta sagala rupa nu patali jeung matematika; ari dina ahir Israil modéren, Anjeunna keur nganyatakeun diri-Na salaku ahli basa anu endah. Anjeunna téh Panyipta sagala hal anu nyangkaruk dina basa, boh struktur basa, aturan tata basa, kecap-kecap, komo nepi ka hurup-hurup alfabét. Anjeunna nyiptakeun komunikasi anu kalakonon ku kecap-kecap, diatur ku

aturan tata basa boh nu ditulis boh nu diucapkeun, dituliskeun ku alfabét anu dirancang ku Anjeunna, sarta saluareun éta sakabéh—Anjeunna téh Sang Sabda. Ku éta Sabda Anjeunna ngarobah urang Laodikia anu buta jeung teu siap jadi urang Filadelfia anu geus disucikeun.

Nyucikeun maranéhna ku kayaktian-Mantenan; pangandika-Mantenan téh kayaktian. Yohanes 17:17.

Kecap anu ditarjamahkeun jadi “nyucikeun” hartina ngajadikeun suci. Saratus opat puluh opat rébu éta bakal suci, sarta maranéhna bakal ngahontal kaayaan tabiat éta ku “bebeneran,” atawa bisa ogé disebut ku “pangandika”—Na, sabab Yesus téh Pangandika, jeung Anjeunna téh bebeneran.

Dina mimiti aya Sang Sabda, sarta Sang Sabda aya sareng Allah, sarta Sang Sabda téh Allah. Anjeunna téh aya dina mimiti sareng Allah. Sagala perkara dijadikeun ku Anjeunna; sarta tanpa Anjeunna teu aya hiji-hijina oge anu dijadikeun tina sagala anu geus dijadikeun. Yohanes 1:1–3.

Perhatikeun yén ieu téh hal kahiji anu ditulis ku Yohanes dina Injilna. Tangtu waé ieu saajajar jeung hal kahiji anu ditulis dina Kajadian. Ieu nambahan kana kasaksian éta, ku cara ngaidentifikasi kalayan leuwih écés naon anu dinyatakeun dina Kajadian pasal hiji.

Mimiti Allah nyiptakeun langit jeung bumi. Kajadian 1:1.

Kecap anu ditarjamahkeun jadi “Allah” dina ayat kahiji téh bentuk jamak, ku kituna ti saprak “mimiti” pisan geus nétélakeun yén Allah téh leuwih ti hiji. “Dina mimiti” dina Injil Yohanes, Sang Sabda aya jeung Allah sarta nyaéta Allah. Jeung Sang Sabda éta téh Panji Nyipta.

Yesus téh Sabda, sarta Anjeunna ngahasilkeun Alkitab ku ngahijikeun kailahian jeung kamanusaan—kailahian diwujudkeun ku Roh Suci, jeung kamanusaan aya dina diri jalma-jalma anu nulis kecap-kecap dina kitab-kitab anu kudu dikirim ka jamaah-jamaah. Ku kituna, Alkitab téh mangrupikeun gabungan antara kamanusaan jeung kailahian, sakumaha Yesus. Alkitab, sanajan aya kalibetna manusa daging anu geus ragrag kana dosa, tetep suci, sarta ku kituna jalma-jalma anu nyeratna ogé suci.

Urang ogé miboga pangandika nubuat anu leuwih pasti; kana éta maranéh ngalakukeun anu hade lamun ngupingkeun kalayan ati-ati, saperti kana hiji cahaya anu nyinaran di tempat nu poék, nepi ka poé mimiti caang, sarta béntang isuk naék dina hate maranéh: Mimiti kieu kudu dipikanyaho, yén teu aya hiji nubuat dina Kitab Suci anu asalna tina panarjamahan sorangan. Sabab nubuat téh baheula lain datang ku kahayang manusa; tapi jalma-jalma suci ti Allah nyarita sakumaha maranéhna digerakkeun ku Roh Suci. 2 Petrus 1:19–21.

Sanajan para nabi téh jalma-jalma suci, maranéhna tetep manusa nu geus ragrag, sabab sakabéh jalma geus dosa jeung geus kakurangan tina kamulyaan Allah. Sanajan kitu, Alkitab téh mangrupikeun gabungan katiuhanan jeung kamanusaan, sarta éta suci, sabab Firman Allah sumping pikeun nétélakeun dina hirup-Na jeung dina Firman-Na nu tinulis yén kamanusaan nu dihijikeun jeung katiuhanan henteu dosa. Naon nu leres ngeunaan Alkitab, leres ogé ngeunaan Kristus, sabab Anjeunna téh Alkitab.

Isa nyandak kana diri-Na daging anu boga sipat dosa, jeung teu kungsi dosa, ku kituna méré conto yén kamanusaan anu dihijikeun jeung kaallahan henteu ngalakukeun dosa.

“Carita Betlehem téh hiji téma anu moal aya beakna. Di jerona nyumput ‘jero kabeungharan hikmat jeung pangaweruh Allah.’ Rum 11:33. Urang ngarasa gumun kana kurban Jurusalamet anu ngaganti tahta sawarga ku palungan, jeung pasamoan jeung malaikat-malaikat anu nyembah ku sato-sato kandang. Kasombongan jeung rasa cukup ku diri sorangan manusa ditegor ku ayana Anjeunna. Sanajan kitu, ieu kakara awal tina panghandap-handapan-Na anu ajaib. Pikeun Putra Allah, nyandak kodrat manusa gé tangtu geus jadi hiji panghinakeun anu ampir taya watesna, sanajan waktu Adam masih nangtung dina kaayaan teu salahna di Eden. Tapi Yesus narima kamanusaan nalika bangsa manusa geus dilemahkeun ku opat rebu taun dosa. Saperti unggal anak Adam, Anjeunna narima balukar tina jalanana hukum gedé turunan. Naon éta balukar téh dipintonkeun dina sajarah karuhun-karuhun-Na di bumi. Anjeunna sumping jeung turunan anu kitu pikeun babagi dina kasedihan jeung panggoda urang, sarta pikeun mere ka urang conto hirup anu teu boga dosa.” *The Desire of Ages*, 48.

Yesus teh Pangandika, sarta boh Yesus boh Alkitab mangrupikeun paduan kamanusaan jeung kaallahan. Nalika Yesus ngahasilkeun Alkitab salila mangabad-abad, Mantenna nempatkeun aturan-aturan di jero Alkitab sangkan jalma-jalma anu baris ngadangu, bisa ngadangu. Aturan-aturan anu ngatur Alkitab ogé mangrupikeun sipat-sipat tina tabiat Mantenna.

“Dina Wahyu sakabéh kitab dina Alkitab patepung sarta réngsé. Di dieu aya panyampurnana tina kitab Daniel.” *The Acts of the Apostles*, 585.

Kecap “complement” hartina nyampurnakeun nepi ka sampurna. Kasaksian Daniel ditungtungan dina Wahyu, sahingga kasaksian Daniel jadi awalna jeung Wahyu jadi tungtungna. Awal Wahyu diulang deui dina tungtung Wahyu, jeung dina ayat kahiji Daniel pasal hiji aya peperangan antara Israil literal jeung Babul literal, anu dina éta Babul meunang; tapi dina panutupan sajarah mangsa kasempetan rahmat dina Daniel 11:45, 12:1, Babul rohani keur aya dina perang jeung Israil rohani, sarta dina tungtungna, Babul éléh jeung Israil unggul. Saperti halna jeung Yohanes dina kitab Wahyu, awal kasaksian Daniel saluyu jeung tungtung kasaksianna. Ku kituna, naon ari bebeneran?

Doktrin téh hiji kecap anu nandakeun naon anu ku sakelompok jalma percaya dipikaharti minangka anu bener. Tujuan atawa pamakéanana henteu diwatesanan ngan ukur kana Alkitab atawa Kristen. Dina nu disebut Kristen, sigana aya leuwih loba “doktrin” palsu batan anu sajati, sabab Babul rohani, kapausan, téh mangrupa kurungan unggal manuk anu najis jeung matak geuleuh, sarta éta manuk-manuk ngalambangkeun kajahatan, anu dipiara jeung ditutupan ku garéja-garéja ngaliwatan doktrin-doktrin palsu, saperti yén hukum geus dibatalkeun. Tapi aya doktrin anu sajati.

“Pikiran urang Béréa henteu disempitan ku prasangka. Maranéhna daék nalungtik kabeneran ajaran-ajaran anu diwawarkeun ku rasul-rasul. Maranéhna nalungtik Alkitab, lain ku sabab panasaran, tapi supaya maranéhna tiasa nyaho naon anu geus dituliskeun ngeunaan Al Masih anu dijangjikeun. Saban poé maranéhna ngariksa catetan-catetan anu diilhamkeun, jeung waktu maranéhna ngabandingkeun Kitab Suci jeung Kitab Suci, malaikat-malaikat sawarga

aya di gigireun maranéhna, maparin caang ka pikiran maranéhna sarta mangaruhan hate maranéhna.”

“Di mana baé bebeneran Injil diwawarkeun, jalma-jalma anu kalawan jujur hayang ngalakukeun anu bener ditungtun kana nalungtik Kitab Suci kalayan daria. Lamun, dina pamandangan panutup sajarah dunya ieu, maranéhna anu ka maranéhna bebeneran-bebeneran ujian diwawarkeun, nuturkeun conto urang Berea, nalungtik Kitab Suci saban poé, sarta ngabandingkeun pesen-pesen anu ditepikeun ka maranéhna jeung firman Allah, mangka ayeuna bakal aya sajumlah gedé jalma anu satia kana parentah-parentah hukum Allah, padahal ayeuna mah anu kitu téh kawilang saeutik. Tapi lamun bebeneran-bebeneran Alkitab anu henteu dipikaresep ditepikeun, loba anu nolak pikeun ngayakeun panalungtikan ieu. Sanajan maranéhna henteu sanggup ngabantah pangajaran Kitab Suci anu écés, tapi maranéhna tetep némbongkeun kalemahan hate anu panggedéna pikeun nalungtik bukti-bukti anu dipasihkeun. Sabagian nganggap yén sanajan ajaran-ajaran ieu mémang leres, henteu pati penting naha maranéhna narima atawa henteu narima cahaya anyar éta, sarta maranéhna pageuh nyekel dongéng-dongéng anu matak pikabungaheun, anu dipaké ku musuh pikeun nyasabkeun jiwa-jiwa. Ku kituna pikiran maranéhna dibutakeun ku kasalahan, sarta maranéhna jadi kapisah ti sawarga.

“Sadayana bakal dihukum nurutkeun kana caang anu geus dipaparinkeun. Gusti ngutus para duta-Na mawa warta kasalametan, sarta jalma-jalma anu ngadéngé éta ku Mantenna bakal dipapatahan tanggung jawabna nurutkeun kumaha maranéhna nganggap kecap-kecap para abdi-Na. Jalma-jalma anu satia néangan bebeneran bakal nalungtik kalayan taliti, dina caang Firman Allah, kana doktrin-doktrin anu ditepikeun ka maranéhna.” Acts of the Apostles, 231, 232.

Aya “doktrin-doktrin” anu mangrupa “bebeneran-bebeneran Injil,” sarta éta perlu ditalungtik. Sababaraha di antarana, (lamun lain kabéhanana) mangrupikeun “bebeneran-bebeneran pangujian.” Sabat téh hiji bebeneran pangujian anu gampang kaharti. Aya doktrin anu leres jeung anu palsu. Sababaraha tina doktrin anu leres nampilkeun hiji pangujian ka jalma-jalma anu ngadéngé éta. Aya ogé hiji rupa bebeneran anu ditangtukeun pikeun hiji jaman anu tangtu. Bebeneran-bebeneran ieu disebut “bebeneran kiwari.”

“Aya loba pisan bebeneran anu mulia anu kakandung dina Firman Allah, tapi anu diperlukeun ku domba ayeuna téh nya eta ‘bebeneran kiwari.’ Kuring geus ningali bahaya para utusan nyimpang tina pokok-pokok penting bebeneran kiwari, tuluy ngadumuk kana jejer-jejer anu henteu matak ngahijikeun domba jeung nyucikeun jiwa. Iblis di dieu bakal nyokot unggal kauntungan anu mungkin pikeun ngaruksak ieu pagawean.

“Tapi poko-poko bahasan saperti tempat suci, patalina jeung 2300 poé, parentah-parentah Allah jeung iman ka Yesus, kacida merenahna pikeun nerangkeun gerakan Advent baheula sarta némbongkeun naon kaayaan urang ayeuna, netepkeun iman jalma-jalma anu keur ragu, jeung méré kapastian ngeunaan mangsa hareup anu mulya. Ieu, anu remen ku abdi katingali, nya éta poko-poko utama anu sakuduna dipuseurkeun ku para utusan.” Early Writings, 63.

Urang Advent mindeng ngagunakeun petikan ieu pikeun nyingkahan naon anu sabenerna ditegaskan ku éta. Maranéhna ngabantah yén sagala hal anu kudu ditekenkeun dina amanat-amanat urang ngeunaan “bebeneran kiwari” téh ngan ukur tempat suci, 2300 poé, parentah-parentah, jeung iman ka Yesus. Maranéhna nyieun pamadegan ieu pikeun nyingkahan naon anu geus diidentifikasi ngeunaan opat jejer ieu.

Tujuan tina opat bebeneran anu agung ieu nyaéta yén éta téh geus “dirarancang sampurna pikeun ngajelaskeun gerakan Advent jaman baheula sarta nembongkeun naon ari kaayaan urang ayeuna, netepkeun iman jalma anu ragu-ragu, sarta méré kapastian kana mangsa hareup anu mulya.” Opat doktrin bebeneran ayeuna ieu dirarancang pikeun nembongkeun yén awal Adventisme (gerakan Advent jaman baheula) ngagambarkeun ahir Adventisme (kaayaan urang ayeuna). Opat doktrin poko éta “dirarancang sampurna” pikeun ngajelaskeun prinsip yén ahir digambarkeun ku awal. Numutkeun kana ieu petikan ilham, ieu téh “bebeneran ayeuna” anu “dipikabutuh ku kawanan ayeuna.”

Israél baheula téh mangrupa awal Israél, ari Israél modéren téh mangrupa tungtungna. Israél harfiah baheula ngalambangkeun umat Advent Poé Katujuh ti mangsa ahir anu dimimitian dina taun 1798, nepi ka hukum Minggu. Saméméh kadatangan Kristus anu kahiji, “bebeneran kiwari” teu katempo ku urang Yahudi, sabab maranéhna buta (Laodikea) lantaran gumantung kana kabiasaan jeung tradisi.

“Urang hayang ngartos kana jaman anu keur urang hirup di jerona. Urang tacan satengah ngartosna. Urang tacan satengah narimana kana pikiran. Haté kuring ngageter dina diri kuring nalika mikirkeun sabaraha hebatna musuh anu kudu urang hadapi, jeung sabaraha teu saéna persiapan urang pikeun nyanghareupan anjeunna. Ujian-ujian anu dialaman ku urang Israil, jeung sikep maranéhna pas saméméh kadatangan Kristus anu kahiji, geus dipintonkeun ka kuring deui jeung deui pikeun ngajelaskeun kaayaan umat Allah dina pangalaman maranéhna saméméh kadatangan Kristus anu kadua—kumaha musuh néangan unggal kasempetan pikeun ngawasaan pikiran urang Yahudi, jeung ayeuna anjeunna keur narékahan pikeun ngabutakeun pikiran para palayan Allah, supaya maranéhna teu sanggup ngabédakeun bebeneran anu mulya.” *Selected Messages*, buku 2, 406.

Nurutkeun rujukan urang salajengna, urang Yahudi geus leungiteun paningal kana “bebeneran asal Allah,” sarta bebeneran asal éta pikeun urang Yahudi nya éta sajarah ngeunaan pangluputan ti Mesir. Sajarah pangluputan éta mangrupa bebeneran asal maranéhna, nya éta bebeneran anu diparentahkeun ka maranéhna pikeun diajarkeun ka barudakna sapanjang turunan maranéhna. Maranéhna gagal, sakumaha Adventisme ogé geus gagal. Pikeun maparkeun bebeneran ka urang Yahudi anu dibutakeun, Yesus nempatkeun bebeneran kana hiji raraga.

Dina mangsa Jurusalamet, urang Yahudi geus kacida nutupan permata-permata mulya tina bebeneran ku runtah tradisi jeung dongéng, nepi ka mustahil ngabédakeun mana nu bener jeung mana nu palsu. Jurusalamet sumping pikeun ngabersihan runtah tahayul jeung kasalahan-kasalahan anu geus lila diapiara, sarta pikeun nempatkeun permata-permata firman Allah dina raraga bebeneran. Naon anu bakal dilakukeun ku Jurusalamet upama Anjeunna datang ka urang ayeuna, sakumaha Anjeunna sumping ka urang Yahudi? Anjeunna kudu

ngalakukeun pagawean anu sarupa dina ngabersihan runtah tradisi jeung upacara. Urang Yahudi kacida kaganggu nalika Anjeunna ngalakukeun pagawean ieu. Maranéhna geus leungiteun paningal kana bebeneran Allah anu asal, tapi Kristus ngahirupkeun deui éta bebeneran sangkan katémbong. Ieu mangrupikeun pagawean urang pikeun ngabébaskeun bebeneran-bebeneran mulya Allah tina tahayul jeung kasalahan.

“Bebeneran anu mulya geus dikubur nepi ka teu katempo, sarta ku kasalahan jeung tahayul geus dijadikeun luntur cahayana jeung teu narik ati. Yesus nganyatakeun caang Allah, sarta nembongkeun kaéndahan pancaran bebeneran dina sakumna kamulyaan ilahiahna. Pikiran jalma-jalma anu jujur pinuh ku kagum. Hate maranéhna katarik ku rasa kanyaah anu suci ka Anjeunna anu ngaluarkeun permata-permata bebeneran sarta mintonkeun éta ka pangartina.”

“Urang Yahudi ngartos sabagian tina bebeneran, sarta ngajarkeun sabagian tina pangandika Allah; tapi maranéhna henteu ngartos jangkauan anu lega tina hukum Allah. Kristus nyingkirkeun runtah tradisi, sarta nembongkeun inti anu sajati jeung haté tina maksud-maksud Allah. Nalika Anjeunna ngalakukeun ieu, maranéhna jadi kacida ambekna nepi ka teu kaampeuh. Maranéhna nyebarkeun laporan-laporan palsu ti hiji kota ka kota séjén yén Kristus keur ngancurkeun pagawean Allah. Tapi nalika Yesus ngaleungitkeun wangun-wangun heubeul, Anjeunna mulangkeun deui bebeneran-bebeneran heubeul, nempatkeun éta dina raraga bebeneran. Anjeunna nyaluyukeun jeung ngahijikeun éta sadayana, ngajadikeun hiji sistem bebeneran anu lengkep jeung saimbang. Ieu téh pagawean anu dipigawé ku Jurusalamet urang; jeung ayeuna naon anu kudu urang lakukeun? Naha urang moal digawe saluyu jeung Kristus? Naha urang kudu diparéntah ku omongan kadéngé? Naha urang bakal ngantep gambaran-gambaran pikiran urang sorangan nyumputkeun tina urang cahaya Allah? Urang kudu maca kalayan taliti, ngadéngé kalayan ngarti, sarta ngajarkeun ka batur ogé perkara-perkara anu geus urang pelajari. Urang kudu salawasna lapar kana roti hirup, salawasna neangan cai hirup jeung salju Libanon, sangkan urang sanggup mingpin jalma-jalma ka cai-cai anu hirup, anu nyegerkeun, tina Cinyusu bebeneran.” Review and Herald, 4 Juni 1889.

Dina kadatangan-Na nu kahiji, Isa “ngadegkeun deui bebeneran-bebeneran heubeul, nempatkeunana dina karangka bebeneran. Anjeunna nyaluyukeun jeung ngahijikeun éta sakabéhna, nepi ka jadi hiji sistim bebeneran anu lengkep jeung simétris.” Isa ngagunakeun sajarah dina awal Israél baheula pikeun ngadegkeun deui bebeneran-bebeneran heubeul éta, sarta Anjeunna ngalakukeunana ku cara nyaluyukeun éta bebeneran-bebeneran (dumasar kana jejer) jeung ngahijikeunana babarengan (sacara saajar, garis demi garis). Anjeunna ngalakukeun éta pikeun ngabébaskeun urang Yahudi tina adat-istiadat jeung tradisi anu geus ngabutakeun maranéhna. Sajarah éta nyaéta sajarah panungtungan Israél harfiah.

Adventisme keur ngulang sajarah panungtungan Israél baheula, jeung kerangka pikeun nempatkeun bebeneran kana tempatna supaya ngaleungitkeun kabutaan Laodikea tina tradisi jeung kabiasaan ayeuna keur dilaksanakeun, sakumaha waktu Kristus berinteraksi jeung urang Yahudi. “Bebeneran-bebeneran heubeul” kudu ditempatkeun kana “kerangka” bebeneran, supaya ngagabungkeun garis-garis nubuat jeung garis-garis nubuat séjénna, “garis demi garis” sacara saajar, pikeun maksud kamungkinan ngabébaskeun hiji Laodikea tina kabutaanna. Kristus téh

conto urang dina sagala hal.

Aya bebeneran dina Kitab Suci anu diidentifikasi minangka doktrin, jeung “aya loba bebeneran anu endah pisan,” tapi aya ogé “bebeneran ayeuna” anu mangrupikeun “ujian pikeun umat” tina “generasi” anu hirup dina waktu éta bebeneran diungkabkeun. Sacara profétis ieu kajadian dina generasi kaopat Adventisme, jeung “bebeneran ayeuna” “anu mangrupikeun ujian pikeun generasi ieu” lain ujian pikeun generasi-generasi awal Adventisme.

“Aya dina Kitab Suci aya sawatara hal anu hésé kahartina, anu, nurutkeun kecap Petrus, dipulas ku jalma-jalma anu teu diajar jeung anu teu mantep nepi ka mawa kana karuksakan dirina sorangan. Bisa jadi urang moal sanggup, dina ieu kahirupan, ngajelaskeun harti unggal petikan Kitab Suci; tapi teu aya hiji-hiji ogé pokok penting tina bebeneran praktis anu bakal kasamaran ku misteri. Lamun waktuna geus datang, dina pangersa Allah, supaya dunya diuji ku bebeneran pikeun mangsa éta, pikiran-pikiran bakal digugah ku Roh-Na pikeun nalungtik Kitab Suci, malah bari puasa jeung bari neneda, nepi ka sambungan demi sambungan kapendak sarta di hijikeun dina hiji runtuyan anu sampurna. Unggal kanyataan anu langsung patali jeung kasalametan jiwa-jiwa bakal dijieun kacida écésna, nepi ka moal aya anu kudu kaliru atawa leumpang dina poék.”

“Salaku urang geus nuturkeun runtuyan nubuat, kayaktian anu diwahyukeun pikeun jaman urang geus katingali kalayan écés sarta geus dipedar. Urang tanggung jawab kana hak-hak istimewa anu urang pikaresep jeung kana cahaya anu nyaangan jalan urang. Jalma-jalma anu hirup dina angkatan-angkatan baheula tanggung jawab kana cahaya anu diidinan caang ka maranéhna. Pikiran maranéhna digiatkeun ngeunaan rupa-rupa perkara dina Kitab Suci anu nguji maranéhna. Tapi maranéhna henteu ngartos kana kayaktian-kayaktian anu ku urang dipikaharti. Maranéhna henteu nanggung jawab kana cahaya anu maranéhna henteu gaduh. Maranéhna boga Alkitab, sakumaha urang boga; tapi waktuna pikeun kabukana kayaktian husus anu patalina jeung pamandangan panutup sajarah bumi ieu téh aya dina angkatan-angkatan panungtungan anu bakal hirup di bumi.

“Bebeneran-bebeneran husus geus disaluyukeun kana kaayaan unggal turunan sakumaha maranéhna geus aya. Bebeneran kiwari, anu jadi ujian pikeun umat dina turunan ieu, lain jadi ujian pikeun umat dina turunan-turunan baheula pisan. Upama caang anu ayeuna nyaangan ka urang ngeunaan Sabat dina parentah kaopat geus dipasihkeun ka turunan-turunan jaman baheula, Allah tangtu bakal nanggungjawabkeun maranéhna kana éta caang.” Testimonies, jilid dua, 692, 693.

Pikeun maranéh anu bisa waé hayang mungkir yén aya opat generasi dina sajarah Adventisme, kuring nunjukkeun ka maranéh kana Tabel-tabel Habakuk. Hiji cara anu kacida basajana pikeun ngartos ieu kanyataan nyaéta yén ngaran Laodisea hartina hiji umat anu dihakiman. Mimiti Adventisme ngumumkeun dibukana panghakiman, jeung ahir Adventisme ngumumkeun ditutupna panghakiman. Ditutupna panghakiman lumangsung dina generasi katilu jeung kaopat.

Ulah nyieun keur maneh arca ukiran, atawa rupa naon baé tina sagala anu aya di sawarga luhur, atawa anu aya di bumi handap, atawa anu aya dina cai di handapeun bumi; ulah sujud ka dinya, jeung ulah ngabakti ka dinya; sabab Kami, PANGERAN Allah maneh, Allah anu

timburu, ngukum kajahatan bapa-bapa ka anak-anakna nepi ka turunan katilu jeung kaopat tina jalma-jalma anu ngabencian ka Kami; sarta nembongkeun welas asih ka rébuan jalma anu nyaah ka Kami, jeung anu ngajaga parentah-parentah Kami. Budalan 20:4–6.

Dina panutup pangadilan, generasi panungtung Adventisme Laodikea (umat anu dihakiman) bakal dihakiman sarta dimuntahkeun kaluar tina sungut Gusti, sakumaha Israél baheula dina mangsa karuksakan Yérusalém. Doktrin-doktrin Alkitab téh mangrupa kayaktian-kayaktian, sarta aya ogé kayaktian pangujian, teras aya kayaktian kiwari. Kayaktian kiwari salawasna mangrupa kayaktian pangujian, tapi éta nandaan hiji kayaktian pangujian anu sacara husus dirancang pikeun generasi anu keur hirup dina mangsa éta. Sanajan kitu, kanyataanana mah leuwih condong kieu: unggal kayaktian tina Firman Allah anu ku urang dipilih pikeun ditolak, ku kituna geus jadi hiji kayaktian pangujian anu kakara ku urang digagalan.

Yesus teh pangandika Allah, sarta Anjeunna teh kayaktian. Anjeunna maparin béja ka Pilatus yén alesan Anjeunna “sumping” “ka dunya” teh nyaéta pikeun “mere kasaksian kana kayaktian,” sarta yén sakur anu ngadangu sora-Na, “asalna ti kayaktian.” Kecap “kayaktian” anu ku Pilatus jeung Yesus diucapkeun teh asalna tina hiji kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “truth” sarta kapanggih saratus dua puluh tujuh kali dina Perjangjian Heubeul. Kecap Ibrani éta (H571) ditarjamahkeun kana rupa-rupa kecap basa Inggris, tapi salapan puluh dua kali ditarjamahkeun jadi “truth” dina Perjangjian Heubeul. Ieu téh salah sahiji kecap anu kacida jerona kakawasaanana, dina loba tingkatan.

Kecap nu ditarjamahkeun jadi “bebeneran” dina Perjangjian Heubeul diwangun ku tilu aksara Ibrani, sarta dina aksara Ibrani, unggal aksara miboga harti sorangan; ku kituna, kecap nu kabentuk tina éta aksara ngahijikeun harti gabungan tina unggal aksara pikeun ngahasilkeun harti pamungkas tina éta kecap. Kecap “bebeneran” diwangun ku tilu aksara Ibrani, nyaéta aksara kahiji tina alfabét Ibrani, hiji aksara di tengah, jeung aksara panungtung tina alfabét Ibrani. “Bebeneran” dina Perjangjian Heubeul dilambangkeun ku aksara kahiji jeung aksara panungtung tina alfabét, kalayan hiji aksara di tengah!

Ieu teh wangenan tina “aturan sebutan kahiji” dina Alkitab. Kahiji kalina hiji jejer ditepikeun téh mangrupa rujukan anu pangpentingna pikeun éta kecap, anu ibarat hiji binih, sarta ngandung sakabéh DNA anu diperlukeun pikeun ngahasilkeun sakabéh caritana. Rujukan anu pangpentingna kadua dina “aturan sebutan kahiji” téh nyaéta rujukan panungtungan, sabab di dinya sakabéh carita anu mucunghul di antara awal jeung ahir di hijikeun. “Dina Wahyu sakabéh kitab dina Alkitab patepung jeung tamat,” sarta Wahyu téh kitab anu panungtungan dina Alkitab.

Kecap Ibrani pikeun “bebeneran” anu keur urang timbang dimimitian ku hurup “Aleph,” hurup ka tilu welasna nyaéta “Mem,” sarta hurup ka dua puluh duana, anu panungtung, nyaéta “Tav.” Tangtu waé, aya rupa-rupa nuansa dina watesan harti hurup-hurup ieu gumantung kana ahli basa mana anu dijadikeun rujukan pikeun éta harti, tapi watesan harti umumna kacida méré kateranganana.

א (Aleph): Hurup kahiji dina alfabét Ibrani, sarta mindeng dipatalikeun jeung kasatunggalan, jeung ngawakilan anu Ilahi jeung anu langgeng, ngalambangkeun patalina antara Allah jeung ciptaan.

מ (Mem): Hurup ka tilu belas dina alfabét Ibrani sarta mindeng dipatalikeun jeung cai.

נ (Tav): Hurup panungtung dina alfabét Ibrani, sarta ngandung harti “tanda” atawa “isyarat.” Ieu mindeng dipatalikeun jeung konsép kasampurnaan atawa “segel” ciptaan. Dina basa Ibrani kuna, hurup Tav miboga wangun salib.

Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “kabeneran” nu keur urang talingakeun diwangun ku tilu aksara, anu babarengan ngawakilan injil anu langgeng. Naon? Ieu gampang kawanoh lamun anjeun ngartos yén warta tilu malaikat téh injil anu langgeng. Ieu bisa kawanoh, sabab harti tina tilu aksara ieu ngawakilan warta tilu malaikat.

Malaikat kahiji dina Wahyu opat welas ngaidentifikasi Injil anu langgeng, tuluy nyarios ka sakuliah dunya supaya “sieun ka Allah” jeung ngamulyakeun Anjeunna ku jalan nyembah ka Nu Nyipta. Harti (Aleph), anu kahiji tina tilu éta aksara, nyaéta “Allah nu Ilahi, Langgeng, sarta minangka Nu Nyipta umat manusa, Allah anu ku manusa kudu dipikajajah kalawan hormat tur disembah.”

Aleph ngagambarkeun amanat malaikat kahiji.

Pesen malaikat nu kadua ngagero manusa pikeun kaluar ti Babulon, nandaan waktu nalika Roh Suci dicurahkeun, sarta ngaidentifikasi pambrontakan Babulon. Harti tina (Mem) pakait jeung cai, (lambang tina pangleleran Roh) jeung éta téh hurup ka tilu belas dina alfabét, ari angka tilu belas mangrupa lambang pambrontakan, ku kituna ngaidentifikasi Babulon. Mem ngawakilan pesen malaikat nu kadua.

Malaikat anu katilu maparin pangéling ka manusa sangkan ulah narima tanda sato galak, ngaidentifikasi dua golongan anu nyembah, sarta murka Allah. Harti tina (Tav) nyaéta yén éta ngalambangkeun hiji “tanda,” (tanda sato galak); éta ogé ngalambangkeun meterai ciptaan (meterai Allah). Wangun aksara éta sorangan nyarupaan salib. Tav ngalambangkeun warta malaikat anu katilu.

“Naon meterai Allah anu hirup, anu ditetepkeun dina tarang umat-Na? Eta téh hiji tanda anu tiasa dibaca ku malaikat, tapi henteu ku panon manusa; sabab malaikat nu ngabinasakeun kudu ningali ieu tanda panebusan. Pikiran anu wijaksana geus ningali tanda salib Kalvari dina putra-putri angkat Gusti. Dosa tina palanggaran kana hukum Allah geus dipiceun. Maranehna geus ngagem pakean panganten, sarta taat jeung satia kana sakabeh parentah Allah.

“Gusti moal maparin pangampura ka jalma-jalma anu nyaho kana bebeneran lamun maranéhna henteu ku omongan jeung ku lampah nurut kana parentah-parentah-Na.” Maranatha, 243.

Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “bebeneran” diwangun ku tilu hurup anu masing-masing miboga harti sorangan. Tilu harti éta ogé mangrupa harti tina amanat tilu malaikat. Éta ogé mangrupa harti tina amanat malaikat kahiji, sabab amanat malaikat kahiji téh nyaéta amanat dina awal Adventisme, sedengkeun amanat malaikat katilu téh nyaéta amanat dina ahir Adventisme. Ku lantaran Yesus ngagambarkeun ahir ku awal, amanat malaikat kahiji ngandung sakabéh patokan nubuat tina amanat malaikat katilu. Ku kituna, harti tina tilu hurup Ibrani éta jadi lambang

lain ngan ukur pikeun amanat malaikat katilu, tapi ogé jadi lambang pikeun amanat malaikat kahiji.

Yohanes dina Kitab Wahyu diparéntahkeun pikeun nyerat hal-hal anu harita keur lumangsung, sarta ku ngalakukeun kitu anjeunna sakaligus bakal nyerat hal-hal anu bakal kajadian dina mangsa nu bakal datang. Anjeunna nyatet mimiti pikeun ngagambarkeun ahir. Kalawan écés pisan, umat Advent Poé Katujuh geus dibéjaan supaya nalungtik jeung ngawarkeun amanat kaum Millerit, nyaéta amanat malaikat kahiji. Dina nalungtik jeung ngawarkeun éta bebeneran-bebeneran jeung éta sajarah, urang bakal keur ngawarkeun amanat malaikat katilu sarta ngulang sajarah malaikat kahiji.

“Allah henteu maparin ka urang hiji pekabaran anyar. Urang kudu ngawarkeun pekabaran anu dina taun 1843 jeung 1844 ngaluarkeun urang ti gereja-gereja séjén.” *Review and Herald*, 19 Januari 1905.

“Sadaya amanat anu dipasihkeun ti taun 1840–1844 kudu dijadikeun pinuh ku daya ayeuna, sabab loba jalma anu geus leungit orientasina. Amanat-amanat éta kudu nepi ka sakumna garéja.” *Manuscript Releases*, jilid 21, 437.

“Kayaktian-kayaktian anu ku urang ditarima dina taun 1841, ‘42, ‘43, jeung ‘44 ayeuna kudu dipaluruh jeung diproklamasikeun.” *Manuscript Releases*, volume 15, 371.

“Pépéling geus datang: Ulah aya naon-naon anu diidinan asup nu bakal ngaganggu pondasi iman anu ku urang geus terus diwangun ti saprak béja éta datang dina taun 1842, 1843, jeung 1844. Kuring aya dina béja ieu, sarta ti harita nepi ka ayeuna kuring geus nangtung di hareupeun dunya, satia kana caang anu geus dipasihkeun ku Allah ka urang. Urang henteu boga niat ngageserkeun suku urang tina panggung tempat éta ditetepkeun, nalika poé ka poé urang neangan PANGERAN ku doa anu daria, neangan caang. Naha aranjeun nyangka yén kuring bisa ngantunkeun caang anu geus dipasihkeun ku Allah ka kuring? Éta kudu jadi saperti Batu Karang anu Langgeng. Éta geus nungtun kuring ti saprak éta dipasihkeun.” *Review and Herald*, April 14, 1903.

Warta malaikat kahiji jeung sajarah nalika éta warta dipidangkeun sajajar sarta ngagambarkeun sajarah urang ayeuna—kalawan sawatara pangwatesan profétis. Duanana éta sajarah ogé dilambangkeun ku tilu hurup anu digunakeun ku Ahli Basa Ilahi pikeun ngawangun kecap “truth.” Jeung kecap “truth” éta ngawakilan Injil anu langgeng.

Sajarah kaum Millerit dina awal Adventisme ngawakilan malaikat kahiji, jeung sajarah dina ahir Adventisme anu diwakilan ku malaikat katilu téh mangrupa sajarah anu sajajar, tapi ngandung sawatara bédana.

Malaikat kahiji ngumumkeun dibukana pangadilan, sarta malaikat katilu ngumumkeun ditutupna pangadilan. Struktur nubuat anu jadi dasar mekarna sajarah Adventisme téh sarua, boh dina sajarah awalna boh dina tungtungna. Dina salah sahiji tungtung éta tiasa dipintonkeun yén éta nuturkeun tilu léngkah tina tilu malaikat nalika maranéhna sumping dina sajarah. Jeung tilu malaikat éta ogé nyaéta tilu hurup éta. Ku kituna, runtuyan kajadian nubuat dina duanana tungtung Adventisme didasarkeun kana tilu léngkah tina tilu malaikat, anu mangrupa titinggal jalan anu ogé

dilambangkeun ku tilu hurup Ibrani éta anu ngawangun kecap “bebeneran.”

Alfa téh awal Adventisme, Oméga téh tungtung Adventisme, ari hurup anu aya di tengahna, nyaéta hurup ka-tilu belas, ku kituna nandakeun pamberontakan Adventisme ti mimiti nepi ka tungtungna.

Urang dipaparin parentah ngeunaan di mana ayana jalan Allah:

Marga Gusti, nun Allah, aya di tempat suci: saha Allah anu sakitu agungna saperti Allah urang? Jabur 77:13.

Dina tempat suci urang manggihan yén jalan Allah téh sarua tilu léngkahna jeung tilu amanat malaikat. Di palataran, sieun ka Allah ngabalukarkeun hiji jalma mawa kurban jeung meunangkeun membenaran. Di Rohangan Suci, panyucian dilambangkeun ku kahirupan doa anu dilambangkeun ku altar menyan, kahirupan diajar anu dilambangkeun ku méja roti sajian, jeung kahirupan palayanan anu dilambangkeun ku kaki dian. Rohangan Nu Maha Suci ngalambangkeun pangadilan. Lamun urang miboga sieun ka Allah sakumaha dilambangkeun dina amanat malaikat kahiji, urang néangan membenaran di handapeun salib, di palataran. Lamun urang geus dibenarkeun (dijadikeun bener), urang hirup dina kabaruan kahirupan anu disucikeun (tumuwuh dina kasucian) sakumaha dilambangkeun ku Rohangan Suci. Rohangan Suci ngalambangkeun pagawéan saurang Kristen sakumaha dilaksanakeun ku kaum Millerite salila amanat malaikat kadua anu dibarengan ku Seruan Tengah Peuting. Sanggeus dibenarkeun jeung disucikeun, urang geus disiapkeun pikeun pangadilan anu dilambangkeun ku Rohangan Nu Maha Suci. Tilu léngkah tempat suci, anu ngalambangkeun, di antara hal-hal séjén, tilu istilah téologis—pembenaran, panyucian, jeung pemuliaan—sarta ogé ngalambangkeun tilu amanat malaikat, jeung tangtu ogé ngalambangkeun amanat malaikat kahiji, sarta tangtu ogé ngalambangkeun tilu hurup anu dipaké pikeun ngawangun kecap “truth.”

Di pakarangan tempat suci, urang manggihan ogé katilu léngkah éta. Léngkah kahiji asup ka tempat suci kudu ngagambarkeun léngkah panungtungan tina tempat suci, sakumaha malaikat kahiji saajar jeung malaikat katilu. Léngkah kahiji di pakarangan nyaéta meuncit kurban, ngalambangkeun pangbeneran. Léngkah kadua nyaéta bejana pambasuhan, tempat gaji (dosa) dipiceun sarta kurban éta disucikeun saméméh léngkah-léngkah panungtungan. Cai dina bejana pambasuhan téh mangrupa ciri tina léngkah kadua. Léngkah katilu nyaéta kurban beuleuman anu sajatina, anu ngalambangkeun Kristus dina kayu salib, tempat pangadilan diréngsékeun. Katilu léngkah anu sarua aya dina léngkah kahiji tina tempat suci, sakumaha katilu léngkah anu sarua aya dina amanat malaikat kahiji. Prinsip alfa jeung omega aya di jero tempat suci, sakumaha éta aya dina amanat tilu malaikat, sakumaha éta aya dina aksara-aksara anu ngawangun kecap “truth.”

Nubuat 2300 taun miboga struktur anu sarua pisan. Nubuat éta dimimitian ku tilu kaputusan sarta réngsé dina datangna amanat malaikat katilu dina 22 Oktober 1844. Nubuat éta ngécéskeun lima garis nubuat, sarta sajarah dina awal nubuat 2300 taun ngagambarkeun sajarah panungtungan tina masing-masing éta lima nubuat. Mimiti jeung tungtung tina sakabéh nubuat 2300 taun miboga tilu kaputusan, sarta éta réngsé ku tilu amanat.

Mimiti nubuat dina taun 457 SM lumangsung dina mangsa kasusah sarta nyadiakeun jalan pikeun urang Yahudi mulang jeung ngawangun deui Bait Allah jeung kota. Luyu jeung éta ramalan, 49 taun ti harita sanggeus pagawéan anu dimimitian dina taun 457 SM, éta pagawéan réngsé dina mangsa kasusah. Mimiti tina 49 taun éta ngagambarkeun ahir tina 49 taun éta.

457 SM nandaan awalna nubuat anu nétélakeun pangurapan Kristus dina waktos Anjeunna dibaptis. Pangurapan-Na nandaan mimitina padamelan-Na pikeun ngumpulkeun hiji umat sangkan maranéhna jadi warga Yerusalem Anyar, lain Yerusalem Heubeul, sakumaha Israél baheula dihimpun pikeun ngawangun deui Yerusalem sacara harfiah dina taun 457 SM.

Taun 457 SM ogé nandaan awalna nubuat anu netepkeun iraha Kristus bakal disalib. Sister White ngajajarkeun sajarah salib jeung Kakecewaan Agung tanggal 22 Oktober 1844, sarta anjeunna ogé ngajajarkeun sajarah pameuntasan Laut Beureum jeung Kakecewaan Agung. Dina taun 457 SM aya hiji kakecewaan anu ngalambangkeun kakecewaan urang Ibrani di Laut Beureum, Kakecewaan Agung pikeun umat Advent, kakecewaan para murid dina waktu salib, jeung kakecewaan Ezra dina taun 457 SM.

“Ezra ngarep-ngarep yen bakal ana wong akèh sing bali menyang Yérusalèm, nanging cacahé wong sing nanggapi panggilan iku sithik banget nganti nguciwakaké. Akeh wong sing wis nduwèni omah lan lemah padha ora gelem ngurbanaké bandha-bandha mau. Wong-wong mau tresna marang katentreman lan kasenangan urip, lan wis rumangsa cukup marem kanggo tetep manggon ana ing kono. Tuladha wong-wong mau dadi pepalang tumrap wong liya sing satemené bisa waé milih kanggo nyawijèkaké nasibé karo para wong sing lagi maju lumantar iman.” Prophets and Kings, 612.

Taun 457 SM ogé nandaan mimiti nubuat anu nangtukeun iraha Israél kuna bakal dipasrahkeun ku Allah sarta Injil bakal dibawa ka bangsa-bangsa kapidir, anu nandaan ahir hiji mangsa kasempetan husus salila 490 taun, hususna pikeun Israél kuna. Ku kituna, taun 457 SM nandaan mimiti mangsa kasempetan maranéhna, jeung taun 34 M nandaan ahir mangsa kasempetan maranéhna, anu jadi perlambang yén mangsa kasempetan Adventisme dimimitian dina taun 1844 sarta réngsé dina hukum Minggu.

Aya sawatara deui nubuat waktu internal dina nubuat 2300 taun, tapi éta kabéh ngandung tandatangan Alfa jeung Omega. Mimiti maranéhna ngagambarkeun tungtung maranéhna.

Penting pikeun dicatet yén Israél baheula dijadikeun pangreksa titipan hukum Allah, sareng Israél modérn dijadikeun lain ngan saukur pangreksa titipan hukum-Na, tapi ogé pangreksa titipan nubuat-nubuat-Na. Nalika Gusti ngadamel perjangjian sareng Israél baheula, Anjeunna ngajadikeun maranéhna pangreksa titipan Sapuluh Parentah sakumaha ditulis dina dua loh batu. Nalika Anjeunna ngadamel perjangjian sareng Israél modérn dina sajarah Millerit, Anjeunna ngajadikeun maranéhna pangreksa titipan firman nubuat-Na sakumaha digambarkeun dina dua loh Habakuk anu diwakilan ku bagan para panaratas taun 1843 sareng 1850. Mimiti Israél baheula ngalambangkeun mimiti Israél modérn.

PANGERAN nyaur umat-Na, Israil, sarta misahkeun maranéhna ti dunya, supaya Mantenna tiasa maparin ka maranéhna hiji kapercayaan suci. Mantenna ngajadikeun maranéhna

pangreksa hukum-Na; sarta Mantenna ngararancang ngaliwatan maranéhna pikeun ngajaga di antara umat manusa pangaweruh ngeunaan diri-Na. Ngaliwatan maranéhna cahaya sawarga kuduna mancарkeun ka tempat-tempat poék di bumi, sarta hiji sora kuduna kadéngé ngagero ka sakumna bangsa supaya maranéhna balik ti panyembahan brahala maranéhna pikeun ngabakti ka Allah anu hirup jeung anu sajati.

“Lamun urang Ibrani satia kana kapercayaan anu dipasrahkeun ka maranéhna, tangtu maranéhna bakal jadi hiji kakuatan di dunya. Allah bakal jadi pangjaga maranéhna, sarta Anjeunna bakal ngangkat maranéhna leuwih luhur ti sakumna bangsa séjén. Kakawasaan jeung kayaktian-Na bakal dinyatakeun ngaliwatan maranéhna, sarta maranéhna bakal nangtung dina pamaréntahan-Na anu wijaksana jeung suci minangka conto kaunggulan pamaréntahan-Na luhur batan unggal rupa panyembahan brahala. Tapi maranéhna henteu nyepeng pageuh perjangjian maranéhna jeung Allah. Maranéhna nuturkeun prak-prakan ibadah brahala bangsa-bangsa séjén; sarta gantina ngajadikeun ngaran Nu Nyipta maranéhna jadi pujian di bumi, maranéhna malah nyababkeun éta ngaran jadi hina.”

“Tapi maksud Allah kudu dilaksanakeun. Pangaweruh ngeunaan pangersa-Na kudu ditepikeun ka sakuliah dunya. Allah ngadatangkeun leungeun panindesan ka umat-Na, sarta nyebarkeun maranéhna jadi tawanan di antara bangsa-bangsa. Dina kasangsaraan, loba di antara maranéhna tobat tina palanggaran-palanggaranana, sarta neangan PANGERAN. Ku kituna, sanggeus sumebar ka nagara-nagara bangsa kahir, maranéhna nyebarkeun pangaweruh ngeunaan Allah anu sajati.”

“Dina ieu, Allah geus nyaur garéja-Na, sakumaha Anjeunna nyaur Israél baheula, sangkan nangtung jadi hiji cahaya di bumi. Ku péso badag kayaktian anu kuat,—amanat malaikat kahiji, kadua, jeung katilu,—Anjeunna geus misahkeun hiji umat ti garéja-garéja jeung ti dunya, pikeun mawa maranéhna kana kadeketan anu suci jeung Anjeunna. Anjeunna geus ngajadikeun maranéhna panyimpen hukum-Na, sarta geus masrahkeun ka maranéhna kayaktian-kayaktian agung tina nubuat pikeun mangsa ieu. Saperti wahyu-wahyu suci anu dipercaya keun ka Israél baheula, ieu téh hiji amanat suci anu kudu ditepikeun ka dunya.

“Nabi ngandika yén malaikat nu kahiji bakal nepikeun béjana ka ‘saban bangsa, jeung kaom, jeung basa, jeung rahayat.’ Pangéling-ngéling malaikat nu katilu, anu mangrupa bagian tina éta warta tilu rangkep anu sarua, sarta mangrupa warta pikeun mangsa ieu, moal kirang sumebarna. Panji anu dina éta kaserat, ‘Parentah-parentah Allah jeung iman ka Yesus,’ kudu diangkat saluhur-luhurna. Kakuatan warta nu kahiji jeung nu kadua kudu dikuatkeun dina nu katilu. Dina nabi éta digambarkeun minangka keur diproklamasikeun ku sora tarik ku hiji malaikat anu ngapung di tengah langit, sarta éta bakal narik perhatian dunya.”

“Ancaman anu pangpikaresepeunana anu kantos ditepikeun ka manusa fana kapanggih dina amanat malaikat katilu. Tangtu éta téh dosa anu pohara pikageriheun anu ngagerakkeun murka Allah anu henteu kahijikeun jeung welas asih. Nanging, manusa henteu diantep dina poék ngeunaan perkara anu penting ieu; panggeuing ngalawan nyembah ka sato galak jeung gambarna kudu dibewarakeun ka sakuliah dunya saméméh datangna panghukuman-panghukuman Allah, supaya sakumna jelema terang ku naon panghukuman-panghukuman éta ditimpakeun, sarta supaya maranéhanana meunang

kasempetan pikeun luput.” Signs of the Times, January 25, 1910.

Dihasilkanna dua méja pikeun minuhan Habakuk pasal dua téh mangrupa kacumponan sababaraha nubuat.

Abdi baris nangtung dina pangawal abdi, sarta nempatkeun diri dina munara, jeung rek nyaring niténan pikeun ningali naon anu ku Mantenna bade diucapkeun ka abdi, jeung naon anu kedah ku abdi diwaler nalika abdi dipaparin pangwawadi. Jeung PANGERAN ngawaler ka abdi, sarta ngandika, Tulis eta tetenjoan, jeung écéskeun dina papan-papan, supaya anu maca eta bisa lumpat. Sabab eta tetenjoan teh masih pikeun waktu anu geus ditangtukeun, tapi dina tungtungna eta bakal nyarita, sarta moal ngabohong: sanajan sigana lila, antosan eta; sabab eta pasti bakal datang, moal méré kalaan.

Titenan, jiwana manéhna anu ngagedéan ku kasombongan teh henteu lempeng dina dirina; ari anu bener mah bakal hirup ku iman-na. Habakuk 2:1–4.

Dijieunna boh bagan pelopor 1843 boh bagan pelopor 1850 teh mangrupa hiji pameuhan nubuat. Panalungtikan kana Tabel Habakuk mere bukti anu kacida nyukupanana ngeunaan ieu. Tapi ieu petikan dina Habakuk mere sumbangan anu penting kana ieu perkara dina sawala urang.

“Kuring geus ningali yén bagan taun 1843 téh dipingpin ku panangan Gusti, sarta yén éta henteu meunang dirobah; yén angka-angkana téh sakumaha anu dipikahoyong ku Mantenna; yén panangan-Na aya di dinya sarta nyumputkeun hiji kasalahan dina sawatara angka, nepi ka teu aya saurang ogé anu tiasa ningali éta, dugi panangan-Na dipiceun.” Early Writings, 74, 75.

Sangeus 1843, Gusti masihan parentah sangkan nyieun bagan séjén, tapi yén bagan kahiji (1843) teu meunang dirobah, iwal ku ilham.

“Kuring nempo yén bebeneran kudu dijadikeun écés dina papan-papan, yén bumi jeung sakabéh eusina kagungan Gusti, sarta yén sarana anu diperlukeun ulah dihemat pikeun ngajadikeunana écés. Kuring nempo yén bagan heubeul éta dipingpin ku Gusti, jeung yén teu hiji inohongna ogé meunang dirobah iwal ku ilham. Kuring nempo yén inohong-inohong dina bagan éta sakumaha anu dipikahayang ku Allah, jeung yén panangan-Na aya di luhurna sarta nyumputkeun hiji kasalahan dina sawatara inohong, supaya taya saurang ogé ningalina nepi ka panangan-Na dipiceun.” Spalding and Magan, 2.

Nalika cicing jeung Sadérék Nichols (anu nyieun bagan 1850), dina mangsa anjeunna nyieun éta bagan, Sister White nyarios yén anjeunna ningali bagan 1850 dina Alkitab.

“Kuring ningali yén Allah aya dina medalna bagan ku Sadérék Nichols. Kuring ningali yén aya hiji nubuat ngeunaan bagan ieu di jero Alkitab, jeung lamun bagan ieu dimaksudkeun pikeun umat Allah, lamun éta cekap pikeun nu saurang, maka éta ogé cekap pikeun nu séjén, jeung lamun nu saurang merlukeun bagan anyar anu digambar dina ukuran anu leuwih gedé, sakabéh ogé merlukeunana sarua gedéna.” Manuscript Releases, jilid 13, 359.

Habakuk geus maréntahkeun, “Tulis éta tetenjoan, sarta jadikeun éta écés dina loh-loh.” Dua loh dina Habakuk téh mangrupa lambang tina pajangjian anu dijieun ku Allah jeung Adventisme nalika Mantenna ngajadikeun maranéhna pangreueuhan amanat pikeun nampa nubuat-nubuat-Na,

sakumaha Mantenna ogé ngalakukeun nalika Anjeunna ngiket pajangjian jeung Israél baheula sarta maparin dua loh hukum jeung tanggung jawab pikeun jadi pangreureuhan amanat hukum éta. Tapi Habakuk nandaan dua golongan anu nyembah dina patalina jeung loh-loh anu kudu ngajadikeun éta tetenjoan écés. Hiji golongan, anu “jiwana ngagedékeun diri” sarta “teu bener,” jeung golongan séjén anu diidentifikasi minangka “anu adil” anu “bakal hirup ku iman-Na.”

Konteks Habakkuk nétélakeun yén jalma-jalma anu dibenerkeun hirup ku hiji iman anu dumasar kana Firman nubuat, sakumaha dilambangkeun ku dua loh, sarta ku kituna jalma-jalma anu henteu dibenerkeun geus nampik awal mula Adventisme. Pokok anu hayang ku sim kuring ditegaskan dumasar kana hiji petikan anu kungsi urang tinimbangan sawatara waktu ka tukang. Kieu eusina:

“Tapi poko-poko perkara saperti Bait Suci, dina patalina jeung 2300 poé, parentah-parentah Allah jeung iman ka Yesus, kacida sampurna pikeun nerangkeun gerakan Advent baheula sarta némbongkeun naon kaayaan urang ayeuna, netepkeun iman jalma-jalma anu ragu-ragu, jeung mere kapastian ngeunaan mangsa hareup anu mulya. Ieu, ku sim kuring remen katempo, nya éta poko-poko utama anu kuduna dipuseurkeun ku para utusan.” Early Writings, 63.

Urang kakara marios sakabéh opat bebeneran ieu: Bait Suci, 2300 poé, parentah-parentah Allah, jeung iman ka Yesus. Urang nempatkeun sakabéh opat bebeneran ieu kana raraga bebeneran anu geus “diitung kalayan sampurna pikeun ngajelaskeun gerakan Advent baheula sarta némbongkeun naon posisi urang ayeuna.” Éta raraga téh “aturan ngeunaan panyebatan anu kahiji,” éta téh tandatangan Alfa jeung Omega, sarta éta téh raraga bebeneran, sabab kecap “bebeneran” ngandung tandatangan anu sarua pisan jeung sakabéh opat bebeneran anu diidentifikasi minangka “bebeneran kiwari” anu dirancang pikeun ngajelaskeun awalna Adventisme.

Upami teu aya deui nu séjén, ieu hartina yén kecap nu ditarjamahkeun jadi “truth” anu keur urang talungtik téh mangrupa raraga tina Injil langgeng, sarta éta téh raraga pikeun amanat panggeuing panungtungan, sarta éta téh raraga tina amanat malaikat katilu, sarta éta téh mangrupa bagian anu gedé tina Wahyu Yesus Kristus.

Pesen panggeuing ahir anu dipidangkeun minangka Wahyu Yesus Kristus dina tilu ayat kahiji tina Wahyu pasal hiji, dipapaykeun deui pikeun kadua kalina dina ahir kitab Wahyu. Ahir kitab Wahyu nyaksian ayat-ayat kahiji tina Perjanjian Old sareng ogé ayat-ayat panungtung tina Perjanjian Old. Ku opat rujukan éta, ku ngagunakeun aturan ilahi ngeunaan nempatkeun garis nubuat dina luhur garis nubuat, bisa dicindekkeun yén pesen panggeuing ahir aya patalina jeung hubungan Sang Panyipta jeung mahluk-mahluk ciptaan-Na. Ieu aya patalina jeung kakawasaan ciptaan-Na. Ieu aya patalina jeung kumaha kakawasaan ciptaan-Na ditepikeun ka garéja-Na. Ieu aya patalina jeung sipat Kaallahan anu nandaan ahir jeung awal. Ieu téh hiji pesen anu sumping pas saméméh ditutupna mangsa pangadilan jeung leuwih ti éta. Lamun dipaluruh babarengan, ieu téh ngeunaan kakawasaan ciptaan Allah! Jeung sebutan anu kahiji ngeunaan kakawasaan ciptaan-Na aya dina awal Kajadian pasal hiji, ti ayat kahiji nepi ka pasal kadua ayat tilu.

Mimitina Allah nyiptakeun langit jeung bumi. Jeung bumi can miboga wangun, sarta kosong; jeung poek nutupan beungeut jero samudra. Jeung Roh Allah ngalayang di luhur beungeut cai.

Jeung Allah ngandika, “Mugia aya caang”; tuluy aya caang. Jeung Allah ningali éta caang, yén éta téh hade; sarta Allah misahkeun caang ti gelap. Jeung Allah nyebut caang éta Beurang, jeung gelap éta ku Mantenna disebut Peuting. Jeung mangsa sareupna jeung mangsa isukna, éta téh poé kahiji.

Jeung Allah nimbalan, “Sing aya cakrawala di tengah-tengah cai, sarta éta kudu misahkeun cai ti cai.” Ku sabab kitu Allah ngadamel cakrawala, tuluy misahkeun cai anu aya di handapeun cakrawala ti cai anu aya di luhur cakrawala; sarta kitu jadina. Jeung Allah nyebut cakrawala éta Langit. Jeung sore jeung isuk, nya éta poé kadua.

Jeung Allah ngandika, “Mugia cai anu aya di handapeun langit dikumpulkeun ka hiji tempat, supaya tanah garing nembongan.” Sarta jadi kitu. Jeung Allah nyebut tanah garing éta Bumi; ari kumpulan cai-cai éta ku Mantenna dingaranan Laut. Jeung Allah ningali yén éta téh hade. Jeung Allah ngandika, “Mugia bumi ngaluarkeun jukut, tutuwuhan anu ngahasilkeun siki, jeung tangkal buah anu ngahasilkeun buah nurutkeun jinisna, anu siki-sikina aya dina dirina sorangan, di bumi.” Sarta jadi kitu. Jeung bumi ngaluarkeun jukut, tutuwuhan anu ngahasilkeun siki nurutkeun jinisna, jeung tangkal anu ngahasilkeun buah, anu siki-sikina aya dina dirina sorangan, nurutkeun jinisna. Jeung Allah ningali yén éta téh hade. Jeung peuting jeung isuk jadi poé katilu.

Jeung Allah ngandika, “Mugia aya cahaya-cahaya di cakrawala langit pikeun misahkeun beurang ti peuting; sarta mugi eta-eta jadi pikeun tanda-tanda, jeung pikeun mangsa-mangsa, jeung pikeun poe-poe, jeung taun-taun. Jeung mugi eta-eta jadi cahaya-cahaya di cakrawala langit pikeun nyaangan bumi.” Sarta kitu jadina. Jeung Allah ngajadikeun dua cahaya anu gede; cahaya anu leuwih gede pikeun marentah beurang, jeung cahaya anu leuwih leutik pikeun marentah peuting; Anjeunna ngajadikeun bentang-bentang oge. Jeung Allah nempatkeun eta-eta di cakrawala langit pikeun nyaangan bumi, sarta pikeun marentah kana beurang jeung kana peuting, jeung pikeun misahkeun caang ti poek; sarta Allah ningali yen eta teh hade. Jeung datanglah burit sarta isuk, nya eta poe kaopat.

Jeung Allah ngandika, “Cai sina ngaluarkeun kalawan lobana mahluk nu gerak, anu boga hirup, sarta manuk-manuk anu bisa ngapung di luhur bumi, dina cakrawala langit anu kabuka.” Jeung Allah nyiptakeun lauk-lauk paus anu gedé, sarta sagala mahluk hirup anu gerak, anu dikaluarkeun ku cai kalawan lobana, nurutkeun jinisna masing-masing, sarta sagala manuk jangjang nurutkeun jinisna masing-masing; jeung Allah ningali yén éta téh hadé. Jeung Allah ngaberkahan maranéhna, saur-Na, “Baranahan, sarta tumaninah, jeung pinuhan cai di sagara-sagara, sarta manuk-manuk sina tumaninah di bumi.” Jeung peuting jadi, jeung isuk jadi, éta poé kalima.

Jeung Allah ngandika, “Mugia bumi ngaluarkeun mahluk hirup nurutkeun kana jinisna: ingon-ingon, sasatoan nu ngarayap, jeung sato galak di bumi nurutkeun kana jinisna.” Geus kitu jadina. Jeung Allah ngadamel sato galak di bumi nurutkeun kana jinisna, ingon-ingon nurutkeun kana jinisna, jeung sagala nu ngarayap dina bumi nurutkeun kana jinisna; sarta Allah ningali yén éta téh hade. Jeung Allah ngandika, “Hayu Urang ngadamel manusa nurutkeun gambar Urang, nurutkeun sasaruana Urang; sarta maranéhna kudu ngawasa lauk-lauk di laut, manuk-manuk di awang-awang, ingon-ingon, sakumna bumi, jeung sagala nu

ngarayap dina bumi.” Ku kituna Allah nyiptakeun manusa nurutkeun gambar-Na sorangan; nurutkeun gambar Allah Anjeunna nyiptakeun anjeunna; jalu jeung bikang Anjeunna nyiptakeun maranéhna. Jeung Allah ngaberkahan maranéhna, sarta Allah ngandika ka maranéhna, “Kudu maruah, baranahan, ngeusian bumi, jeung nalukkeun éta; sarta kudu ngawasa lauk-lauk di laut, manuk-manuk di awang-awang, jeung unggal mahluk hirup nu obah di bumi.” Jeung Allah ngandika, “Tingali, Kami geus maparin ka maranéh sakur tutuwuhan nu ngahasilkeun siki, nu aya dina sakuliah beungeut bumi, jeung unggal tangkal nu buahna ngandung siki; éta kabéh jadi kadaharan pikeun maranéh. Jeung ka unggal sato di bumi, ka unggal manuk di awang-awang, jeung ka sagala nu ngarayap dina bumi, nu aya nyawana, Kami geus maparin sakur jukut hejo jadi kadaharan.” Geus kitu jadina. Jeung Allah ningali sagala rupa anu geus didamel ku Mantenna, sarta tingali, éta téh kacida hadéna. Jeung peuting jeung isuk téh poé kagenep. Ku kituna langit jeung bumi geus réngsé, kitu deui sakumna eusina. Dina poé katujuh Allah ngaréngsékeun padamelan-Na anu geus didamel ku Mantenna; sarta dina poé katujuh Mantenna reureuh tina sakumna padamelan-Na anu geus didamel ku Mantenna. Jeung Allah ngaberkahan poé katujuh, sarta nguduskeun éta, sabab dina éta Mantenna geus reureuh tina sakumna padamelan-Na anu diciptakeun jeung didamel ku Allah. Kajadian 1:1–2:3.

Ayat-ayat saméméhna ngagambarkeun sakabéh kasaksian ciptaan, negeskeun yén firman Allah miboga kakawasaan pikeun nyipta.

Mugi sakumna bumi sarieuneun ka PANGERAN; mugi sakumna pangeusi dunya ngarasa hormat jeung ajrih ka Anjeunna. Sabab Anjeunna nimbalan, tuluy jadi; Anjeunna marentahkeun, tuluy tetep nangtung pageuh. Jabur 33:8, 9.

Kakawasaan nu nyipta anu sarua, nu ngajadikeun dunya, dipaké ku Kristus pikeun ngarobah manusa.

“Tanaga cipta anu nyaur alam-alam semesta supaya jadi aya téh aya dina pangandika Allah. Pangandika ieu maparin kakawasaan; éta ngalahirkeun kahirupan. Unggal parentah téh mangrupa jangji; lamun ditarima ku kahayang, dipiara kana jiwa, éta mawa babarengan jeung dirina kahirupan ti Anu Teu Aya Watesna. Éta ngarobah tabiat jeung nyipta deui jiwa nurutkeun gambar Allah.

“Hirup anu dipaparinkeun ku cara kitu téh ku cara anu sarua dipiara. ‘Ku unggal pangandika anu medal tina baham Allah’ (Mateus 4:4) manusa bakal hirup.” Education, 126.

Wahyu Yesus Kristus nekenkeun kumaha Firman Allah ditepikeun ka manusa. Eta asalna ti Rama, ka Putra, ka hiji malaikat, ka saurang nabi anu nyeratna sarta ngirimkeunana ka jamaah-jamaah. Prosés panyampaian anu dipedar dina awal jeung ahir kitab Wahyu ogé digambarkeun ku tangga Yakub kalawan para malaikat naék jeung turun dina tangga éta. Eta ogé digambarkeun ku dua pipa emas milik Zakaria anu mawa minyak kana tempat suci. Prosés panyampaian antara Allah jeung manusa mangrupa hiji poko dina nubuat Alkitab, sarta amanat anu dipancarkeun ngandung kakawasaan nyipta anu ngajadikeun jagat raya. Dina prosés panyampaian dina pasal kahiji kitab Wahyu, kudu kaharti yén amanat anu diturunkeun ka jamaah-jamaah ngandung kakawasaan pikeun ngarobah hiji Laodikea jadi hiji Filadelfia.

Naha urang nimbangkeun awal atawa ahir tina Perjangjian Heubeul atawa Perjangjian Anyar, pesenna sarua kénéh. Allah keur nepikeun amanat panggeuing panungtungan, sarta amanat ieu ngandung kakawasaan cipta Allah lamun didangu jeung dijaga ku jalma-jalma anu ngadéngéna. Amanat anu ngalaksanakeun ieu ditempatkeun dina raraga ilahi tina Alfa jeung Omega. Mimiti, tengah, jeung tungtung. Tilu hurup Ibrani anu ngahiji pikeun ngawangun kecap “kabeneran” nyaéta Injil langgeng, sarta hurup-hurup éta jeung harti-hartina, jeung kecap anu dihasilkeun ku éta nalika di hijikeun silih jeung silih ngalambangkeun prinsip éta, kitu deui Anjeunna anu Alfa jeung Omega. Ieu nekenkeun kakawasaan cipta-Na. Tilu kecap panungtungan tina carita ciptaan, masing-masing dimimitian ku tilu hurup éta, dina runtuyan anu nyusun kecap “kabeneran.”

Tilu kecap anu jadi panutup carita ciptaan dimimitian ku tilu aksara anu babarengan ngawangun kecap “bebeneran.” Tilu kecap panungtung dina ayat éta dimimitian ku aksara א (Aleph), מ (Mem), jeung נ (Tav) sacara runtuy. Tilu kecap éta ditarjamahkeun minangka “Allah,” “nyiptakeun,” jeung “ngadamel.” Tilu kecap ieu masing-masing dimimitian ku aksara א (Aleph), מ (Mem), jeung נ (Tav) dina runtuyan éta, anu satuluyna nekenkeun kasampurnaan jeung katertiban narasi ciptaan. Pola ieu geus kacatet ku para komentator Yahudi minangka hiji ciri kabasaan anu matak narik dina téks Ibrani.

Carita ciptaan dimimitian ku kecap-kecap “dina awalna” sarta dipungkas ku tilu kecap anu ngagambarkeun Alfa jeung Omega, nu awal jeung nu ahir, nu kahiji jeung nu panungtung. Kakawasaan nyipta anu dipidangkeun dina kasaksian Kajadian dimimitian jeung dipungkas ku tandatangan éta ahli basa anu ajaib.

Nu pangmimitina tina hiji hal anu ngagambarkeun nu panungtungan tina hiji hal, nya éta nu ditekenkeun ku nabi Yohanes nalika, ku nulis naon anu harita aya, anjeunna dina waktu anu sarua keur nulis naon anu bakal aya.

Pesen panggeuing ahir ti Éliah anu dipidangkeun dina ahir Perjangjian Heubeul nunjuk kana prinsip nabi nu sarua, dina kontéks krisis hukum poé Minggu jeung tujuh bala panungtungan anu geus ngadeukeutan.

“Patokan sebutan kahiji” jeung sagala hal anu diwakilkeunana mangrupa “rangka” anu ku dinya “bebeneran kiwari” kudu ditempatkeun. Éta rangka téh nyaéta “patokan sebutan kahiji” anu ogé mangrupa salah sahiji sipat Allah.

Dina kitab Daniel anu ngagambarkeun awalna Adventisme jeung kitab Wahyu anu ngagambarkeun ahirna Adventisme, urang manggihan paralel-paralel anu matak ngageunjeun jeung nalika urang nalungtikna ku prinsip yén anu kahiji ngagambarkeun anu panungtung. Kitab Daniel nandeskeun hiji sipat Yesus nalika ngagunakeun ngaran Palmoni, anu hartina nu ngajumlahkeun rusiah-rusiah kalayan ajaib. Daniel ogé ngawanohkeun Yesus salaku Mikail, pamingpin malaikat. Yohanes dipaké pikeun ngalakukeun hal anu sarua saperti Daniel, sarta anjeunna ngaidentifikasi lain panguasa matematika, atawa pamingpin para malaikat, tapi panguasa basa. Nalika urang nitenan Yesus salaku panguasa alfabét, urang kudu mertimbangkeun Jabur 119, pasal pangpanjangna dina Alkitab.

Jabur 119 mangrupa akrostik alfabétis, hartina yén hurup kahiji dina unggal kelompok anu diwangun ku dalapan ayat dimimitian ku hurup anu sarua. Dina alfabét Ibrani aya dua puluh dua hurup, ku kituna aya dua puluh dua bagian anu masing-masing diwangun ku dalapan ayat. Unggal bagian dimimitian ku hiji hurup alfabét nurutkeun runtuyan alfabét, sarta salajengna unggal tina dalapan ayat anu dipasrahkeun ka éta hurup dimimitian ku hurup éta. Pikeun unggal hurup aya dalapan ayat; ku kituna dalapan ayat dikalikeun ku dua puluh dua hurup dina alfabét Ibrani sarua jeung saratus tujuh puluh genep padalisan. Jabur ieu nekenkeun kataatan ka Allah anu mangrupa Allah katertiban (ku sabab éta wangun akrostikna), lain Allah kakacauan.

Téma penting séjén dina Jabur 119 nya éta bebeneran anu jero yén Firman Allah téh cekap dina sagala hal. Sapanjang éta Jabur aya dalapan istilah anu béda anu ngarujuk kana Firman Allah: hukum, kasaksian-kasaksian, papakon, katetepan-katetepan, parentah-parentah, pangadilan-pangadilan, firman, jeung katangtuan-katangtuan. Ampir dina unggal ayat, Firman Allah disebutkeun. Jabur 119 negeskeun lain ngan ukur sipat Kitab Suci, tapi ogé negeskeun yén Firman Allah ngagambarkeun pisan sipat Allah sorangan. Perhatikeun ieu sipat-sipat Allah anu ditepikeun dina Jabur 119:

1. Kabanaran (ayat 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Kasatiaan (ayat 42)
3. Kajujuran (ayat 43, 142, 151, 160)
4. Kasatiaan (ayat 86)
5. Katangtuan anu teu robah (ayat 89)
6. Kalanggengan (ayat 90, 152)
7. Caang (ayat 105)
8. Kasucian (ayat 140)

Jabur ieu muka ku dua ucapan bagja. “Bagja” jalma-jalma anu lampahna teu cacad, anu hirup nurutkeun hukum Allah, anu ngajaga katetepan-katetepan-Na sarta neangan Anjeunna kalawan sapinuh hate. Ieu téh palajaran pikeun urang dina Jabur agung ieu. Firman Allah cekap pikeun ngajadikeun urang wijaksana, ngalatih urang dina kabeneran, sarta ngalengkepan urang pikeun unggal pagawéan anu hade (2 Timoteus 3:15–17).

Tangtu, Jabur 119 téh mangrupa bagian tina hiji perkara anu can pati aya kasaluyuanana di dunya kaagamaan. Ieu aya patalina jeung ayat mana anu jadi ayat tengah Alkitab jeung pasal mana anu jadi pasal tengah Alkitab. Upama anjeun neangan dina internét, anjeun bakal manggihan rupa-rupa pamadegan anu museur kana Alkitab nu mana anu dipaké, jeung sajabana. Masalah dina unggal posisi dina perdebatan éta nyaéta yén harti ngeunaan tengahna Alkitab, boh ayat boh pasal, sakuduna ditangtukeun ku Pangarang Alkitab, lain ku murid manusa atawa kritikus Alkitab.

Alkitab ngajarkeun yén sagala hal miboga awal jeung ahir. Pikeun unggal hal aya usumna.

Pikeun sagala rupa aya mangsana, jeung aya waktuna pikeun unggal tujuan di handapeun langit: aya waktuna pikeun dilahirkeun, jeung aya waktuna pikeun maot; aya waktuna pikeun

melak, jeung aya waktuna pikeun ngabedol anu geus dipelak. Pandita 3:1, 2.

Aya mangsana pikeun dilahirkeun jeung aya mangsana pikeun maot, nanging aya ogé kahirupan anu lumangsung di antara awal jeung ahir hirup urang. Kalahiran téh mangrupa sakeudeung waktu, kitu deui maot. Kahirupan téh aya di tengahna sarta umumna miboga sajarah anu jauh leuwih loba patalina jeung éta tibatan waktu urang dilahirkeun jeung waktu urang maot.

Bagian tengah dalam “aturan penyebutan pertama” pada umumna miboga kasaksian anu leuwih loba tibatan anu kahiji jeung anu panungtung. Milarian hiji ayat atawa pasal tunggal dina Kitab Suci tuluy netepkeun éta minangka bagian tengah hartina teu maliré bukti Alkitabiah, sanajan awal jeung ahir sacara hakékat mangrupa titik-titik waktu; bagian tengah, dina umumna, mangrupa hiji mangsa waktu. Tangtu baé, awal, ahir, jeung bagian tengah bakal silih satuju, sanajan mindeng waymark anu sarua dina tungtung téh mangrupa sabalikna tina awal.

Isa ngawanohkeun Yohanes Pembaptis minangka Éliah, sarta duanana ngagambarkeun runtuyan kajadian nabi anu sarua; nanging Éliah dikaniaya ku hiji awéwé jahat (Izebel) anu narékahan pikeun ngapanjarakeun jeung maéhan Éliah, tapi anjeunna henteu kungsi hasil. Yohanes, anu mangrupa lambang Éliah, dipilari ku hiji awéwé jahat (Herodias) pikeun ngapanjarakeun jeung maéhan anjeunna, sarta anjeunna hasil ngalaksanakeunana. Éliah jeung Yohanes téh lambang-lambang anu silih-gantikeun, nanging maranéhna miboga sawatara ciri kenabian anu silih-sabalik, sanajan kitu tetep saajar. Éliah henteu kungsi maot, Yohanes maot. Ngartos yén tanda-tanda jalan nabi anu silih saajarkeun mindeng mangrupa sabalikna ngamungkinkeun jalma-jalma anu hayang ningali yén bagian tengah Alkitab nyaéta Jabur 118.

Nalika urang ngagunakeun prinsip aturan panyebutan kahiji sakumaha geus urang netelakeunana, urang manggihan yén awal tina bagian tengah Alkitab téh nyaéta Jabur 117, pasal pangpondokna dina Alkitab, anu diwangun ku dua ayat. Saterusna dituturkeun ku pasal 118, anu mangrupa bagian tengah Alkitab, sarta pasal 118 dituturkeun ku 119 anu mangrupa pasal pangpanjangna dina Alkitab jeung tungtung tina bagian tengah Alkitab. Ahli basa anu ajaib éta nandaan awal ku pasal anu pangpondokna, tuluy nandaan tungtungna ku pasal anu pangpanjangna. Eta téh dua pasal anu silih sabalikna. Awal téh mangrupa bibitna, sarta tungtung téh tempat tutuwuhan anu geus asak sampurna mekar pinuh, tempat sakabéh kasaksian anu aya dina bagian tengah dihijikeun. Tengetan Jabur 117.

He sakumna bangsa, pujikeun ka PANGERAN; he sakumna umat, muji ka Anjeunna. Sabab welas asih-Na ka urang téh agung; jeung bebeneran PANGERAN tetep salalanggengna. Puji ka PANGERAN. Jabur 117:1, 2.

Kecap anu keur urang tinimbangan, anu diwangun ku tilu aksara, ditarjamahkeun minangka “kabeneran” dina ayat kadua, sarta ngawakilan mimiti bagian tengah Alkitab, (bagian tengah Alkitab nyaéta Jabur 117–119). Tungtung bagian tengahna nyaéta Jabur 119. Jabur 118 nyaéta tengahna tina bagian tengah éta. Jabur 118 kaapit ku pasal nu pangpondokna jeung nu pangpanjangna dina Alkitab, sarta nu pangpondokna, anu jadi awalna, nandeskeun kecap “kabeneran” anu dijieun ku tilu aksara nu ngawakilan tilu léngkah Injil anu langgeng, sarta éta téh mangrupa raraga pikeun ngartos kabeneran. Éta raraga téh nyaéta prinsip anu ngawakilan watak

Kristus salaku Alfa jeung Omega.

Tungtung tina bagian tengah, nyaéta pasal 119, mangrupa akrostik alfabétis anu ditempatkeun di tengah Alkitab, nekenkeun kaagungan ahli basa anu luar biasa. Opat kali dina pasal 119 kecap anu sarua ditarjamahkeun minangka bebeneran.

Sarta ulah pisan nyandak kecap bebeneran tina sungut abdi; margi abdi parantos ngarep-ngarep kana pangadilan-pangadilan Gusti. Ayat 43.

Kaleresan Gusti teh hiji kaleresan anu langgeng, sarta hukum Gusti teh kayaktian. Ayat 142.

Anjeun caket, nun Gusti; sarta sakumna parentah-Mantenan teh kayaktian. Ayat 151.

Firman Gusti teh leres ti mimiti; jeung unggal putusan-Mantenna anu adil tetep langgeng salalanggengna. Ayat 160.

Kaleresan dina ayat-ayat ieu mangrupikeun hiji aturan nubuat Alkitab anu nangtukeun tungtung ti mimiti, sarta kaleresan dina ayat-ayat éta nyaéta yén Alpha jeung Omega parantos maparin tandatangan-Na kana bagian tengah Alkitab, sakumaha Anjeunna parantos ngalakukeunana kana awal jeung tungtungna. Tandatangan ti Nu Mimiti jeung Nu Panungtung téh mangrupikeun “rangka” pikeun nepikeun amanat panggeuing ahir malaikat katilu. Bagian panungtung tina tengah éta ngawengku opat ayat anu ngagunakeun kecap anu ditarjamahkeun minangka “truth,” sanajan rujukan kaopat ditarjamahkeun saukur jadi “true.” Panungtung anu pamungkas tina opat ayat éta nétélakeun yén “from the beginning,” kecap éta téh “true.”

Dina mimiti dina carita ciptaan dina Kajadian hiji jeung dua, kecap “truth” sanajan henteu ditulis sacara langsung, dipidangkeun dina tilu kecap panungtung carita ciptaan éta, sabab unggal kecapna dimimitian ku hurup-hurup, dina runtuyan, anu ngawangun kecap “truth.” Dina mimiti aya Sang Firman, sarta ku Anjeunna sagala perkara dijadikeun, jeung kasaksian ngeunaan ciptaan dina Kajadian dimimitian ku kecap-kecap, “Dina mimiti” sarta ditungtungan ku tilu kecap anu ngalambangkeun bebeneran-bebeneran anu pakait jeung hiji sipat Kristus anu dina Yesaya ditetepkeun minangka bukti yén Anjeunna téh hiji-hijina Allah.

Bagian tengah Alkitab (Mazmur 117–119) diawali dalam pasal 117 dengan merujuk kepada kebenaran bahwa permulaan melambangkan pengakhiran melalui penggunaan kata “kebenaran.” Kata itu dibentuk oleh tiga huruf yang melambangkan Injil kekal dan pekabaran tiga malaikat, serta menandai akhir kisah penciptaan. Akhir dari bagian tengah Alkitab adalah suatu penyajian abjad yang dihasilkan oleh Sang Ahli Bahasa yang ajaib untuk menegaskan pengertian bahwa apa yang sekarang sedang dinyatakan mengenai tabiat-Nya adalah selaras dengan definisi kata wahyu, sebab Wahyu Yesus Kristus adalah suatu pekabaran yang dirancang untuk menyatakan suatu aspek dari tabiat Kristus yang hingga kini belum sepenuhnya dikenali, jika memang pernah dikenali sama sekali. Wahyu itu selaras dengan garis-garis sejarah perjanjian, sebab sejarah perjanjian mencakup bukti usaha Allah untuk menyatakan diri-Nya melalui nama-nama sementara sejarah-Nya terungkap.

“Prinsip-prinsip agung tina hukum, tina sipat Allah sorangan, kawujudkeun dina kecap-kecap Kristus di gunung. Sing saha anu ngadegkeun dirina dina eta, keur ngadegkeun dina Kristus, Batu Karaton anu langgeng. Dina narima pangandika, urang narima Kristus. Jeung ngan maranehna anu ku cara kitu narima kecap-kecap-Na anu keur ngadegkeun dina Anjeunna. ‘For other foundation can no man lay than that is laid, which is Jesus Christ.’ 1 Corinthians 3:11. ‘There is none other name under heaven, given among men, whereby we must be saved.’ Acts 4:12. Kristus, Sang Sabda, panyataan Allah,—manggala sipat-Na, hukum-Na, kaasih-Na, hirup-Na,—nyaeta hiji-hijina dasar anu di luhurna urang tiasa ngawangun hiji tabiat anu bakal tahan langgeng.” Mount of Blessings, 148.

Tangtu aya kénéh kacida lobana hal anu kudu dipedar ngeunaan ieu bebeneran, nanging urang cekapkeun heula di dieu.